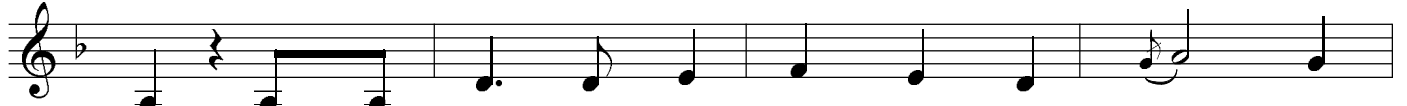

Người Ơi Có Biết

Ngọc Kim

1. Người ời, người có biết khi người đến trong cuộc
2. Người ời, đời dương thế như là giấc mơ mau

đời: thật nhỏ nhoi tựa giọt nước trong biển lớn bao
tàn; thật phù du tựa như bóng câu chợt vút bên

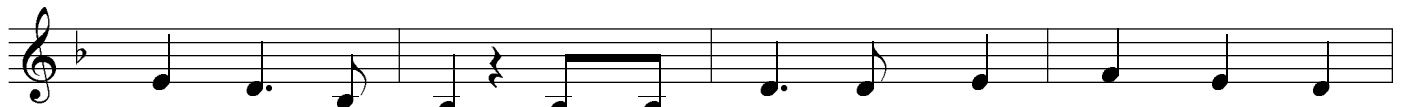
la, tựa hạt cát rất nhỏ bé nơi sa mạc, tựa như
song; vừa ban sáng vẫn đang ca hát vui đùa, mà đêm

chiếc lá khô cuốn trong thu tàn, tựa hạt sương mong manh
tối đã chan chứa bao u sầu; người ra đi nghìn trùng

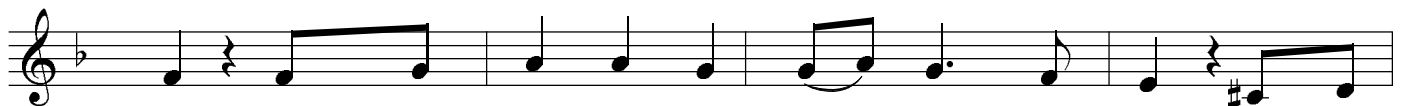
trong nắng mai? Người ời, người có biết khi người
là cách chia! Người ời, người có biết khi người

đã đi vào đời, thì khổ đau và hạnh phúc luôn trộn
đã qua đi rồi, chẳng còn chi ngoài thân xác trong mộ

lẫn đan xen; và nước mắt sẽ rơi xuống theo dòng
vắng đơn côi; lời than khóc sẽ trôi lãng quên vội

đời; rồi năm tháng sẽ trôi cuốn đi bao điều; và thời
vàng; niềm thương nhớ sẽ tan biến nhanh trên đời; và người

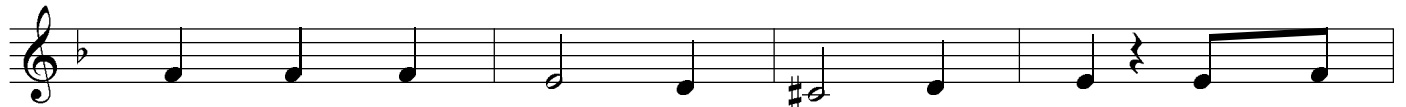
gian lạnh lòng sẽ trôi qua như mây trời? Vậy người
ơi, chỉ còn Chúa yêu thương, yêu muôn đời. Thì người

hỡi, hãy khắc ghi: dù cuộc sống mau phai tàn, biết quý
hỡi, hãy khắc ghi lời của Chúa trong tâm hồn; sống xứng

hóa những tháng năm trong đời đang có; sống phó
đáng, sống chứng nhân trong từng giây phút; cố gắng

thác mỗi phút giây trong đời cho Chúa; dù buồn
sống với tin trung, chân thành, yêu mến; lòng khiêm

vui hay những khi bao thương đau. Vì tình
nhu, không ghét ghen, không kiêu căng; và rộng

Chúa mãi mến thương không bao giờ đổi thay; Ngài dù
rãi biết sốt chia với bao người khổ đau; thì người

đưa và đỡ nâng từng bước chân trong đời.
ơi, người đã mang ngàn đóa hoa cho đời.